

Машинистите, подпомогнати от чича Сърпанка, снеха мушамата и се запретнаха на работа.

Но изведнаж по-старият извика очуден:

— Чичо Сърпанко, бурмите са отбурмени! Сума бурми няма!

Двамата машинисти и чичо Сърпанко зашариха насам-нататък и току се чуваше:

— И тук нема бурма!

— И там взета бурма!

— И тук трябва бурма!

По туй време Сандю се завтече от къщи и се озова при вжршачката. Никой не забеляза дохождането му. В залисията си машинистите и чичо Сърпанко не усетиха кога се подвре той при тях.

— Тази, тази не може да се извади! — извика не-надейно той.

Тримата опулиха очи в него и зяпнаха от очудване.

Но чичо Сърпанко подуши работата. Той пипна Сандя за врата, извлече го и викна:

— Бърже казвай къде дяна бурмите!

Сандю се разтрепера, заплака и пробъбра:

— Те сж в плевника, под сламата... Щях да си направя една машина като нашата...

Бурмите се намериха до една и машинистите си продължиха работата.

А когато всичко беше готово, стария машинист изгледа усмихнато чича Сърпанка и каза:

— Вий сте имали по майстор машинист, пжк тжрсите други. Не е шега да разглобиш цяла машина.

Откъм чердака долиташе високия плач на Сандя. Чуваше се,

как той повтаря и потрета през сълзи:

— Още една бурма ми трябаше за машината... Искан си бурмите!.. Искан си бурмите!..

